

Curriculum vitae de Fernando A. Rubió i Tudurí

Fernando A. Rubió i Tudurí (Barcelona 1900, Menorca 1994).

Alumne molt brillant en totes les etapes docents, féu el batxillerat a l'Institut General i Tècnic de Barcelona, i passà després a cursar la carrera de Farmàcia també a la Ciutat Comtal. El 1922 va ampliar estudis a l'Institut Pasteur de París, on va ser alumne del prestigiós investigador Albert Calmette.

Influït pel doctor Salvador Andreu, amic de la família, Rubió va concebre el projecte de crear uns laboratoris farmacèutics. Aquests es constituïren el 1924, sota el nom d'Andrómaco, i restaren instal·lats en un petit local de la plaça Central del Tibidabo. Ben aviat s'estengueren i abans de la Guerra Civil havien assolit la condició de primera multinacional de farmàcia espanyola. Els preparats de major anomenada els anys de consolidació d'Andrómaco foren Glefina i Salve, dos reconstituents de gran efecte contra les formes de raquitisme. Ambdós productes arribaren a ser molt comuns i populars en totes les llars de l'Espanya subdesenvolupada del primer terç del segle XX. Alhora, foren la base de l'èxit empresarial de Rubió. Andrómaco acabarien implantats, de manera espectacular, en vint-i-tres països, entre Espanya, Portugal i tot Amèrica del Sud, fins a Mèxic.

Després d'un temps de llunyania d'Espanya i Menorca durant els anys àlgids de la postguerra, Rubió treballà en la plena consolidació del negoci en tota l'àrea americana. El 1946 tornà a l'illa i ben prest començà a donar mostres del seu altre gran tret biogràfic: el mecenatge de la cultura.

A la manera d'un Cambó, mogut per un visible sentit nostrat vers Menorca i la cultura catalana, a què pertanyia per formació i família, Rubió va desplegar una admirable tasca de protecció de les manifestacions culturals en tots els camps, així com de defensa del patrimoni històric i artístic. La llista d'accions promogudes per ell, o que comptaren amb el seu ajut financer, seria massa extensa. Aplega el mecenatge en un amplíssim panorama: l'àmbit editorial, les arts i les lletres, la música i la lírica, l'arquitectura, etcètera.

Fou mereixedor de diversos guardons, exactament vint-i-dos. Cal destacar-ne la Medalla d'Or de la Diputació Provincial de Balears (1955), la Creu de l'Orde d'Isabel la Catòlica (1985), la Creu de Sant Jordi (1988), i els títols de doctor honoris causa de la Universitat de les Illes Balears (1992) i de col·legiat d'honor del Col·legi de Metges de Balears (1993).

En plena coherència amb el seu tarannà, Rubió, abans de morir, volgué instituir una fundació cultural que porta el seu nom, la finalitat de la qual és perpetuar la seva feina de mecenatge de la cultura menorquina.